

מעשה אברהם

מסיפוריו ואמרותיו של המשפיע הרה"ח הרה"ת ר' אברהם בן ציון ע"ה מיזליש
נשמעו ונכתבו ע"י תלמידיו בישיבת תות"ל ראשון לציון

- תדפיס -

עיצוב: מ. ש.

ליקוט עריכה ועימוד: התל' השלוחים דישיבת תות"ל ראשון לציון

י"ל ע"י ישיבת תות"ל ראשל"צ

רח' קאליב 2

ytmar10@gmail.com

פתח דבר

עפ"י בקשת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח להוציא לאור זכרונות וסיפורים מפי חסידים הננו מוציאים לאור תדפיס מתוך הספר מעשה אברהם - מסיפוריו ואמרותיו של המשפיע הרה"ח הרה"ת ר' אברהם בן ציון ע"ה מייזליש שנשמעו ונכתבו ע"י תלמידיו בישיבת תות"ל ראשון לציון - לרגל היארציית י"ג טבת התשע"ו - שנת הקהל.

*

כמו שהכוונה היא נשמתה של התפילה, כך המשפיעים הם נשמתה של ישיבת תומכי תמימים, וכ"ש וק"ו כשהמשפיע הוא מושפע ומקבל פנימי מדורות הוד קדומים, משפיעים שעיצבו וקישרו דורות שלמים לרבותינו נשיאינו הקדושים. הוד כ"ק אדמו"ר הרש"ב, הוד כ"ק אדמו"ר הרי"ץ וכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

זכתה ישיבת תות"ל ראשון לציון וזכו התמימים הלומדים בה לחיות שש שנים תחת השפעתו, הרושם שחתם והותיר בהם המשפיע הרה"ח הרב אברהם בן ציון ע"ה מייזליש - בל ימחה. כזה היה המשפיע הרב מייזליש ע"ה עצמו, גם עליו הותירו משפיעיו רושם בל ימחה שהיה ניכר בכל הליכותיו, בכל מעשיו, בכל דרכיו, ויתרה מזו בהתוועדויותיו ועל אחת כמה וכמה בסיפוריו, דומה כי לא היה שיעור אחד ברנ"ט, בד"ה "לפיכך נקראו הראשונים סופרים" שר' שויאל, ר' שלמה חיים וכמובן הביקור בצ'ארטר הראשון לא חזר על עצמו ופשוט ניכרו וזעקו בין השורות שוב ושוב. החום החסידותי של ר' שלמה חיים, הרצינות והאמת של ר' שואל וההתקשרות של הצ'ארטר הראשון.

פעמים רבות היה מגיע לישיבה באפיסת כוחות. ניכר היה שלא קלה לו ההליכה, הדיבור, אך כולם ידעו שברגע ששמו של ר' שואל יעלה על השולחן מיד הזיק בעינים והשובבות נעוררים שבו יתעוררו, מיד שר' שלמה חיים יוזכר יצופו רגשות חסידיים חמים והשיעור חסידות יראה אחרת לגמרי, ההתוועדות תהיה לעילא ולעילא וכ"ש הסיפור. עוד והוא העיקר כשהתמימים היו שומעים מפיו את המילים "הרבי מלך המשיח אומר" היו רואים במוחש את יראת הרוממות, היו חשים את הרצינות ובעיקר את תביעתו הבלתי מתפשרת, היו חסידים, היו עובדי ה', היו מקושרים.

*

הלקט שלפנינו הוא נסיון קלוש להעביר, ולו במעט, משהו מאותם חוויות רוחניות שבאו לידי ביטוי בסיפוריו שבהם נהיה זהיר טפי. הסיפורים נרשמו ע"י התמימים שהשתתפו בהתוועדויותיו ובשיעוריו. ובפרט ע"י הת' מנחם מענדל שיקלי, הת' יוסף יצחק צינאמון, הת' יוסף יצחק טורין, הת' שניאור ציק, הת' זאב דרימר והת' מנחם מענדל אמיתי.

אנו פונים בזה לכל מי שיש תחת ידו סיפורים, אמרות, התוועדויות וכיו"ב מהרב, נא לשלוח לאימייל ytmar10@gmail.com ע"מ שנוכל לכוללם בקובץ המלא שי"ל בעז"ה

ויהי רצון שע"י ההתעסקות בענינים קדושים אלו, תוכי תמימים והתקשרות, נזכה תיכף ומיד להתגלותו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעיני כל בשר והקיצו ורננו שוכני עפר והוא בתוכם.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ישיבת תות"ל ראשון לציון

י"ג טבת ה' תהא שנת עצמות ומהות
ימות המשיח - שנת הקהל

תוכן הענינים

11..... אגרות מלך

15 סיפורים

29..... אמרות והדרכות

35..... הוספות



אגרות מלך

מכתבים מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שקיבל ר' אברהם ע"ה מייזליש

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

זנחם מענדל שניאורסאהן
ליוכאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, ח' סבת ה'חשכ"ב
ברוקלין, נ. י.

הו"ח אי"א נו"נ מלאכתו מלאכת
שמים וכו' מו"ה אברהם בן ציון
שי'

שלום וברכה!

פאשר הנני קבלת מכתבו מר הששי (למחזיקי העסקת שניאורסאהן)
ויהי רצון שהן בפניני חלל והן בפניני הפרט יהי
באופן דמוסיף והולך באור, וכחוראת ימי חנוכה דאזלינן
פניני, דמוסיף באור פיוס ליום.
ויש עוד להוסיף בזה, אשר מקור האור וההוספה בו הוא
- שמן ומצותו להדליק על פתח ביתו מבחוץ.
והרמז - אשר ע"י לימוד תורת החסידות המגלה גם רזי
דרזין (שמן) דאורייתא ויד להבנה והשגה, והציווי בזה -
להפיצו חוצה.
הנה יאיר אור זה ויחזיר בכל הפנינים, ובלשון הכתוב,
בכל דרכיך (ויד שיבואו ל) דעה, דע את אלקי אביך וכו'.
לבוא ללב שלם, מצוה המה (כז"ל) ונשאה, יולה על כולנה.

בברכה לבשו"ס בכל האמור
אתה (למחזיקי העסקת שניאורסאהן)

באור: שמענו נמשך אח"כ מים רקיע (ייסין זח"ב קלו, ב. סידור שה"ס הללן א-ל בקדשו). דעי דרוזין (שמן): ראה אמרי בינה שער הק"ש פנ"ד ואילך. ד"ה ברוך שעשה נסים (בחוקלין, חשי"א). להפיצו חוצה: אגה"ק הדדוי של הבש"ס. דע. כולנה: ראה חניא קו"א קנז, ב. בכל דרכיך... דעה: שכל גופי תורה חלויין בזה (ברכות סג, א).

מייזליש-כחב"ד

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

הם ממונל פווארטאון
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין ג.נ.

ב"ה.ה' אלול תשס"ז
ברוקלין

הו"ח אי"א נו"נ כו'
מוה' אברהם שי'

שלום וברכה!

מאשר הנני בתודה קבלת החוברת הראשונה של השיחות
לנוער, ותנוה דעתו כאשר הניח את דעתי-כאשר הופיע לאור עולם
גיה"ר שמהי זה התחלה טובה לכבוש הספרות באה"ס ח"י יבואו
הספרות לנוער ע"י חורגת נשיאת הקצו קללה"ה נבג"מ זי"ע, כי
אף שמונ שאין לפרסם, וגם שיחות אלו סוכ"ס התכלית המקווה הוא
הפצת המדינות חוצה, וכמו בכל עניני התורה והמצוה ~~ספרות~~ (כ"א)
סב ויצונו ה"א לעשות את כו' ליראה, אשר כיצד יבוא לאהבתו ויראתו
הוא ע"י שיתבונן בגדולתו וכו' כפס"ד הרמב"ם, שזהו ענין תורת
התמידות דע את אלקי אבין. והשי"ת יצליחו בהצלחה מופלגה ויתוסף
ע"ז גם בעניניו הפרטים.

בברכת הצלחה בכל האמור ולבשו"ס
ולכתיבה וחתימה טובה

ג.ב.

הפ"כ ע"י האברכים השלוחים הרבנים שליט"א נתקבל ות"ח ח"ה.
נחקבלו המכ' שנכתבו אלינו. ומוחזרים בזה. - וכנראה ממכתבו,
נחששם מתכנס יתר על המדה. כי הרי הזמן עושה מה שלא יעשה השכל.
ובפרט שבנדו"ז - ה"ז הק נטי' מצדה להחזיק ברושמי הזכרון שלה
כיון שרואה שהולכים ומשתכחים. וכטבע בני"א. וע"י דרכי נועם
מצדו, ומבלי לנגזע ישר בענין זה, תתמעט נטי' זו עד לביטולה
ע"י החליף ענינים שבמציאות קדוה. והשי"ת יצליחם בחיים מאושרים
בגו"ר.

מייזליש-כחב"ד
RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

חס מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקווי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, ח' אלול תשי"ז
ברוקלין

הרה"ח אי"א נו"נ מלאכחו מלאכח
שמים מוה' אברהם בן ציון שי'

שלום וברכה!

כמענה למכתבו מששי כאלול,

כודאי למוחר לעוררו על המבואר בכמה מקומות בדא"ח,
דהמנח שליט על הלב בטבעו והולדתו, ועאכז"כ באלו אשר זכו לטעום
ואפילו רק לראות אח האור של המאור שבחורה זוהי חורח החסידות
ועניני'. וע"פ המבואר במ"א-אין זה רק הוראה בעבודה, אלא גם ענין
להסכה הדברים. ואין לך דבר העומד בפני הרצון, ובפרט שהרי כנ"ל
הסכע והחולדה מסייעים, ואחכה לכשו"ס מפורטת בעניניו הפרטים
והכללים, ובוזה-שהכינו חכניח מפורטת לעניני ימי חשרי הבע"ל- ובכה"ל
בסוב הנראה והנגלה.

בברכה לכשו"ס ולכוח"ס
[Handwritten signature]

נשמעמידים פנס מתקבצים החפצים באור,
כי אור ממשיך - ליכטינקייט ציהט צו.

(היום יום די"ג טבת)



סיפורים

יראת הרוממות

כשסיפר על היחידות הראשונה שלו אצל הרבי שליט"א מלך המשיח, היה דומה עליו שהוא עומד עתה באותן דקות אחרות - שאינן מן העולם - שטרם הכניסה ליחידות. משרטט הוא בקולו את החדר של גן עדן התחתון, הקירות עם הפסים, הדלת, הידית, והנה אתה בפנים, בקודש פנימה מול הוד כ"ק אדמו"ר שליט"א. "יראה אמיתית" סיפר, "יראת הרוממות, אתה פשוט נעלם, [כאן הסביר והפליא במעלת יראת הרוממות] לא הצלחתי אפילו לזוז להתקרב אל הרבי להגיש את הפתקה, כל שכן להוציא הגה מפי, ואז מסמן הרבי בשתי ידיו לעבר גופו הק' כאומר: "ממה אתה מפחד?.." ומחייך חיוך גדול, אוהב, אכפתי ומרגיע ששיחרר אותי באחת מהקיפאון והשיתוק שאחזני.

עוד סיפר על היחידות הראשונה: "הגיעו אז חסידים רבים מארץ הקודש, והרבי חפץ לקבלם ליחידות בין ראש שנה ליום הכיפורים, אולם למעשה היו רק שלשה ימים שבהם היו יכולים לעשות זאת. המזכירות ניהלה אפוא את הכניסה ליחידות בדייקנות ובהקפדה מרובה כדי שכולם יוכלו להיכנס. כל אחד מהאורחים קיבל פתק כחול ובו היה צריך למלא את שמו, שם משפחתו, מצבו המשפחתי ומספר הילדים ועיסוקו, כדי להגיש זאת לרבי מיד עם הכניסה ליחידות. כשקיבלתי את הפתק, התפלאתי מאוד לצורך מה הרבי צריך פתקים כאלה? בראשי עבר הסיפור הידוע עם ר' שמואל מונקעס שאמר לאדמו"ר הזקן לפני המאסר - 'אם הרבי רבי, אז בשביל מה הוא צריך זאת?'... כשהעליתי את טענותיי בפני המזכיר ר' לייבל גרונר, גער בי בחומרה ואמר "איפה הקבלת עול"!"

"והנה, כשנכנסתי ליחידות עם הפתק הכחול ביד, רק עמדתי במפתן הדלת עוד לפני שנכנסתי לתוך חדרו הקדוש, שאל הרבי אותי לשלומה של רעייתי והמשיך לדבר איתי על ענייניי הפרטיים. ראיתי אז במוחש שהרביים 'מסתירים' הכל בלבוש הטבע, אבל בעצם הם למעלה מהטבע לגמרי. הרבי מכיר הכרה עצמית כל אחד ואחד מהחסידים והמקושרים אליו באופן הכי מדויק מעל הטבע."

עכשיו אני טאטע

וישכם אברהם בבוקר. סדר יומו היה מתחיל מוקדם מאוד, אז היה יוצא לתפילה ולבית ספר למלאכה והיה חוזר בשעות הערב. ילדיו בקושי ראו אותו בימות השבוע מלבד בשבת. גם בשבת היה משכים אלא שאז היה לומד בחברותא בבית 'תורה אור' ואת זה היו רואים הילדים מדי פעם כשקמו מוקדם. אחת בבוקר התעורר יוסל'ה הקטן בנו, בדיוק באותה שבת הוא למד בלי חברותא, ראה זאת הילד הלך איפוא אל הארון ספרים, שלף משם ספר מכובד, התיישב מול אביו, שם את הספר מולו (הפוך כמובן) והתחיל מתנדנד וממלמל עושה עצמו כלומד. שאל אותו ר' אברהם, "יוסל'ה, מה אתה עושה?" גלגל אליו הילד עיניו מעשה פיקחות: "עכשיו אני טאטע" והתוועד על זה באריכות, "דוגמא אישית היא - שכשהילד רוצה

לחקות את אביו הוא מוציא ספר ומתנדנד ו'לומד', ככה מחקים את אבא! כלומר שכל מהותו של האבא בעיני הילד היא לימוד וקדושה!"

אבא ואמא

כאשר דיבר על המשפיעים שלו ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן ור' חיים שאול ע"ה ברוק נהג לומר: ר' שואל [כך היה קורא לו וזה היה שמו, רק אחר שחלה הוסיפו לו את השם חיים] היה כמו אבא חריף, כמו מפקד שפחדו ממנו, כל מילה הייתה מחנכת ומתקנת. אך ר' שלמה חיים ע"ה היה ממש אמא דאגנית ("דער מאמע"). סיפר שפעם בבוקר כאשר קם ללכת למקוה דרך הפרדס (כדי לקצר את הדרך) ניגש אליו ר' שלמה חיים והכריח אותו לנעול את המגפיים שלו עצמו ואמר, "בלילה עברתי ליד המיטה שלך וראיתי שהנעליים שלך התלכלכו מהבוץ, אז תנעל את המגפיים שלי בדרך למקוה" מאוד התרגשתי עד כמה הוא חושב גם על הפרטים הקטנים האלה" [בכלל, מידי פעם בעת התועדות כשהיה מספר על ר' שלמה חיים היו עיניו מתמלאות דמעות... כשהיה מדבר על ר' שואל כולו היה בהלהבות ובחריפות וכאילו נהיה צעיר ממש].

משפיע

סיפר מזכרונותיו מהתועדות פורים בשנה הראשונה בה הגיע לכפר חב"ד. המשפיע ר' אברהם מאיור [דרייזין] ישב כל הלילה מחוץ לבית הכנסת בכפר מול שני אברכים ודיבר מולם דיבורים חריפים כתער איך הם נראים וכו'. כאברך צעיר, סיפר, הוא נבהל מאוד מהסגנון החריף, ואכן שני האברכים ישבו כל הלילה ובכו כמו ילדים! לקראת סוף הלילה ר' אברהם מאיור התחיל לבכות מאוד ואמר: "אני גם גרוע כמותכם, אפילו יותר ממכם כי אני עוד מרשה לעצמי לומר לכם מוסר" וכמעט ביקש מהם שיגידו לו דברי תוכחה. וסיים: "הבכי הזה של ר' אברהם זעזע אותי, ראיתי מה זה משפיע!"

אמת כמו שהיא

סיפורים רבים סיפר על ר' חיים שאול בעת ביקורו הראשון והיחיד אצל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. לעולם לא ישכח המחזה איך שר' שואל הסתובב במשך כמה שעות הלוך ושוב בזאל הקטן לפני שנכנס ליחידות הראשונה. הוא היה חיוור, מתוח וממש מפוחד לפני שנכנס! ראו שאצלו זה רציני בצורה בלתי רגילה. תמיד היה נוהג לומר, את ההתקשרות של ר' שואל לרבי שליט"א איש לא יכול להבין, זה היה משהו אחר לגמרי.

א' הענינים שדיבר היה על מידת האמת שלו: ר' חיים שאול כידוע היה הולך לבוש מרופט ואף מלוכלך, אף בשבת ויו"ט היה לובש אותם בגדים.

כאשר עמד לנסוע לרבי חשב לנצל את שהותו שם גם לאסוף כספים עבור הישיבה [עליה מסר את נפשו וכמכתבו המופלא של הרבי ..]. כאשר הגיע קרא לכמה מתלמידיו וביקש שיארגנו לו פגישות עם כמה יהודים בעלי ממון דוברי יידיש כדי שיוכל לדבר איתם ישירות. אחד מתלמידיו פנה אל הרה"ח ר' יוסף וויינברג שהיה שד"ר תומכי תמימים בארה"ב וביקש שיתן לו כתובת של אחד התורמים.

הרב וויינברג נענה ברצון ובשמחה והסכים לקבוע פגישה עם גביר בעל עבר חסידי ומכיר היטב את שפת היידיש, אולם אותו גביר הייתה לו חולשה בלתי רגילה למלבושים נאים והיה מקפיד ביותר על באי ביתו שיהיו לבושים כיאה. הרב וויינברג ניסה לדבר על ליבו של ר' חיים שאול שכאשר יגיע לגביר הזזה יחליף את לבושו החיצוניים בבגדים 'נורמליים', אך ר' חיים שאול התעקש ואמר: "אני והלבושים שלי לא משתנים! ואתם תראו שהוא יקבל אותי!" הרב וויינברג קבע את הפגישה והסביר לאותו גביר כי מדובר ברב חשוב מאוד שהגיע במיוחד מהארץ, אך בליבו היה חשש כבד מאוד מהתוצאות.

ביום הפגישה הגיע הרב וויינברג ותלמיד נוסף של ר' חיים שאול עימו ביחד. כאשר נכנסו לביתו ראה הגביר את ר' חיים שאול, הביט בלבושו ובלי כל בוש התחיל לצעוק על מלוויו כיצד הביאו אדם כזה וכו'. ר' חיים שאול לא נשאר לרגע חייב, הוא התקרב לאותו גביר, הביט בפניו, ירק לעברו ואמר: "זה מה שמענין יהודי?! בגדים!?" וללא כל שהיה פנה החוצה ויצא! והנה הגביר יצא אחריו לבקש את סליחתו ורק שיכנס בחזרה הביתה ור' חיים שאול בשלו, לא מסכים לדרוך שוב בביתו! ובזה הסתיימה הפגישה כאשר הגביר רושם צ'ק נכבד ביותר עבור הישיבה בראשון לציון. והיה מסיים תמיד כי כאן רואים שכאשר הולכים עם האמת אף פעם לא מפסידים, והסיק מזה לגבי תמימים היוצאים למבצעים שאין להם להתפעל כלל מהנחת העולם ולבוא עם כל האמת שלהם וכך יכבשו את שומעיהם.

המהרהר אחר רבו

יהודי אחד וויזניצ'ער הגיע לרבי בשנות היו"דים, ובאחד הניגונים באמצע ההתוועדות התחיל לחשוב לעצמו, שלא מתאים לרבי להיות רבי - ממראהו והתנהגותו הפשוטה. הרבי ישר הזיז לכיוונו את ראשו הק', ולחש בניגון של לימוד: "המהרהר אחר רבו..". הוויזניצ'ער קלט שהרבי קורא את המחשבות שלו, התעשת ואמר לרבי: "אבל אני וויזניצ'ער", חזר הרבי ואמר: "המהרהר, אַחַר רבו..."

איך הפסיק לעשן

פעם עלה בהקשר מסוים נושא העישון. הוא אמר "עישנתי הרבה בצעירותי" ומיד השתתק, "אולי אני לא צריך לדבר על זה עם תמימים" הפצרנו בו מיד שיספר על זה

ולאחר בקשות אמר, "אספר לכם איך הפסקתי לעשן" ואז פתח ואמר, "הייתי אז מורה (בבית ספר בנס ציונה כמדומה) וישבתי לילה אחד עד לשעות הקטנות כדי לבדוק מבחנים. על השולחן הייתה חפיסת סיגריות וקפה. עישנתי מפעם לפעם, זה עזר לי להשאר עירני.

פתאום נגמרו הסיגריות מהחבילה. בהתחלה זה לא טרד את מנוחתי, אבל עם השעות התגבר הצורך עד שיצאתי החוצה לחפש סיגריות. למותר לציין שלא הייתה כל נפש חיה ברחובות כפר חב"ד בשעה זו, אך לפתע הבחנתי בג'יפ סיור של ה'שמירה' של הכפר. ניגשתי אליהם ושאלתי אם יש להם סיגריות. אין.

ידעתי שבראשון יש קיוסק שפתוח כל הלילה ומוכרים שם סיגריות, התחלתי לשדל אותם שיקפצו לראשון ויקנו בשבילי סיגריות, בהתחלה לא היה על מה לדבר, אך כשראו שזה ממש חשוב לי ואף אי מוכן לשלם עבור הטרחה - הסכימו. תוך עשרים דקות הייתה החפיסה המיוחלת בידיי.

עמדתי בפתח ביתי, בידי החפיסה, ובלב שלי תחושות לא ברורות, מצד אחד 'השגתי'! מצד שני 'מה השגתי'? באותה רגע גמלה החלטה בליבי, "אני לא אהיה מכור לדבר הזה" קימטתי את הקופסה, השלכתי לפח הקרוב, ומאותו היום לא נגעתי בסיגריה"

"שהשלוחים ידברו"

סיפר בהתוועדות בבת - ים שהרבי שליט"א מה"מ שלח בתשט"ז עשרה שלוחים לארה"ק לתקופה קצרה של פחות מחודש, מה' מנ"א עד ג' אלול, ושיחזרו מיד אחרי. בשבת הראשונה היו השלוחים בכפר חב"ד, בשניה בלוד, שלישית בירושלים ואת הרביעית שוב בכפר חב"ד ולאחר מכן חזרו ל770

הם כתבו פרוטוקול מכל פעולותיהם בארץ הקודש והוא נבחר למזכיר לרשום כל דבר ו'לתקתק' במכונת הכתיבה. היו עושים ג' עותקים מכל מסמך, האורגינל לרבי שליט"א, השני לרב חודקוב, והשלישי להם למשמרת.

בשבת הראשונה שהיו בכפר חב"ד - הגיעו חסידים מכל הארץ, בליל שבת שרו אסדר לסעודתא בריקוד גדול. הייתה זו שבת חזון. התבטא יהודי לא חסיד חב"ד שבכפר שבת חזון יותר שמח משמחת תורה אצלם, לקחו הרבה משקה והיה לעילא ולעילא.

שבת בלוד [חסר]

בשבת שהגיעו לירושלים, ר' אברהם ניגש לגבאי בית כנסת חב"ד, המנהג שם היה להתוועד על בקבוק קטן, חתיכת קיגל ועם שתי רצועות מלפפון חמוץ ובשבת מברכים על בקבוק גדול.... הוא הסביר לו שהשבת זה היה אחרת והוא הביא ארגז משקה... והגיעו לשם הרבה רבנים מירושלים ופרבריה, אך הם שתקו וקרו אוזניהם להקשיב לשלוחים "שהשלוחים ידברו". השלוחים לקחו לחיים ובשעה 2 עוד רברלאך נכנסו והיו בהלם והתחילו להיות מפוצץ.

פתאום נעמד על השולחן אחד השלוחים ואמר שהקב"ה אמר לרבי 'אני נותן לך את העולם ואתה תחליט מה לעשות וכל פעם שכארצה לעשות משהו אני ישאל אותך' הירושלמים לא ידעו את נפשם, היו ממש פעורי פה, והמשיך לומר שזה גמרא במועד קטן צדיק גוזר והקב"ה מקיים וצדיק מבטל גזירת הקב"ה וכו'.

בימים שלאחרי זה היו בביקור אצל אדמורים ורבנים וכו', נכנסו לאדמו"ר ה'בית ישראל', הם הגיעו בלבוש קצר ולא שחור ודיברו בנגלה וחסידות. כולם, הוא והשלוחים עמדו על רגליהם וה'בית ישראל' חילק יין ומזונות. בסוף קם ללוות ופתח את הדלת ואמר לחסידים שלו: "זאיי זאינען חסידים און איר בי סטו סמארטויטעס"

היו בביקורם בכל מיני מקומות חשובים בארץ, בבית כנסת הגדול בפתח תקוה, בתל אביב, בצפת במירון וכו'

בכל מקום שהגיעו, אחד מהם אמר פלפול בנגלה והשני ענין בחסידות

השלוחים עשו רושם בל ימחה ושינוי עצום בכל חב"ד בארץ, אחד הדגשים ששמו היה נסיעה לרבי.

נסיעה חוקית

פעם החוק בארץ היה שמי שלא שרת בצבא לא יכול לצאת מהארץ. תמימים לא יכלו לנסוע לרבי מכורח החוק הזה.

היה תמים אחד מעולי רוסיה שחשקה נפשו מאוד לנסוע לרבי, הוא כתב מכתב אל בן גוריון בו סיפר את קורות חייו שעלה מרוסיה שם למד תורה במסירות נפש ועלה לארה"ק וגם כאן יושב ולומד תורה, אבל בעקבות המצב הבטחוני הרעוע הוא מאוד חושש ורוצה להגן על הארץ ועל היהודים, אך אינו יודע לשאת נשק ולהלחם. ועל כן הוא מבקש מכבוד ראש הממשלה ושר הבטחון שיתנו לו את האפשרות ללמוד להחזיק נשק ולהלחם כדי שיוכל ביום פקודה להצטרף להגנת עם ישראל, אך אינו רוצה להתגייס אלא רק ללמוד החזקת הנשק ומיד לאחר מכן יחזור ללימוד התורה בישיבה.

וכך הוה, להפתעתו, הוא קיבל תשובה שניתנה הוראה מיוחדת עבורו והוא גוייס לטירונות בלבד. לאחר חודש הטירונות הגיע למפקד והסביר לו את מצבו החוקי ואת ההוראה המיוחדת שניתנה מגבוה, חוקית - הוא סיים את השירות, אם יצטרכו אותו יקראו לו מיד וכו'. הוא הוסיף וביקש את הפתק הצבאי המאשר את סיום השירות ומתיר לו את היציאה מהארץ, המפקד נתן והמטוס נסע... הוא היה ב770 כשבע שנים.

חתונה חסידית

סיפר על חתונתו: "קניתי ארגז 'משקה', וביקשתי מגיסי שידאג להניח על כל שולחן בקבוק אחד, וכאשר יתרוקן הבקבוק, יניח בקבוק אחר במקומו. החבר'ה לקחו הרבה 'משקה', והשמחה החסידית פרצה במלוא עוזה. קבוצות קבוצות ישבו והתוועדו,

ובשולחן הכבוד ישבו חשובי הרבנים כמו הרב שלמה יוסף זווין והרב שמריהו ששונקין יחד עם חמי הרב יהושע ליפקין.

"לפתע ניגש אל שולחן הכבוד אחד התמימים ששב זה עתה מ-077. לאחר שלקח הרבה 'לחיים', החל לצעוק על היושבים בשולחן הכבוד: 'כולם חייבים לנסוע לרבי, למה אינכם נוסעים לרבי?' בתקופה ההיא רק בודדים נסעו. היושבים בשולחן ניסו לתרץ את עצמם בתירוצים שונים, אך הבחור הזה הגיב מתוך גילופין: 'מי שלא נוסע לרבי, לא יוציא את שנתו'. הרב ששונקין גער בו: 'אותנו לימדו, שמי שבא מהרבי, חוזר מאמר ולא מדבר בכאלה 'אותיות'. התמים הנ"ל לא נשאר חייב, ומיד פתח וחזר בעל פה מאמר ששמע מהרבי זה לא מכבר.

"ההתוועדות נמשכה עוד זמן רב עד שהנהלת המלון דחקה במשפחות לעזוב את האולם, אך האורחים לא שעו לדבריהם. רק בשעות שבין לילה ליום, הסתיימה לה החתונה-התוועדות..."

יגיע כפיו ולא יגיע מוחו

אהב לספר סיפור זה ולהביאו כדוגמה לחסיד אמת שמונח באלוקות: כשהגיע ר' חיים משה אלפרוביץ לארץ ישראל השתקע בהתחלה בעיר חיפה ושחט עופות לפרנסתו. זה היה גם שליחות מבחינתו, אבל לילדיו לא היו מוסדות חינוך מתאימים ב'חיפה האדומה' לכן עבר באיזשהו שלב לירושלים ושם המשיך לשחוט.

עד מהרה יצא לו שם בכל ירושלים וגלילותיה כשוחט ירא שמים ומומחה עד שביום כיפור של אותה שנה היה ברור לכולם שאת הכפרות שוחטים אצלו ומולו השתרך תור ארוך ואצל השוחטים האחרים היה ריק. הדבר נגע לליבו והוא חשש שהוא גוזל בזה פרנסתם של השוחטים האחרים שבירושלים. ר' חיים משה הפסיק מלשחוט, גנז את סכיניו ולא שעה לתחנוני אנשי ירושלים שדפקו על דלתו שישחוט את הכפרות שלהם. את הלכות השחיטה המשיך ללמוד עד ערבות ימיו והיה נבחן עליהן מפעם לפעם, אך לשחוט, לא שחט. אבל, ילדים היו לו בבית והוא היה צריך להביא לחם לפיהם. לא עמדו בפניו הרבה ברירות והוא הצטרף לשורות סולל בונה שאז חיפשו עובדים רבים להקים שכונות ולסלול כבישים חדשים. הוא שובץ בעבודת הבנין בעבודה פשוטה ביותר של 'מגיש הלבנים', חבריו לעבודה כינו אותו 'חבר משה' וכל הזמן כשהגיש בלוקים לא פסק מלמלמל משניות ותניא בע"פ. ר' חיים משה הקפיד גם על דיני שכיר ע"פ שו"ע שלא יגנוב את מלאכתו של בעל הבית.

עד מהרה הבין מנהל העבודה שלפניו עומד איש מיוחד, נאמן, מוכשר ומסור והחליט להעלותו בדרגה לתפקיד 'מניח הלבנים', משימה זו דרשה מיומנות מיוחדת ולעבור בשבילה הכשרה מקצועית. ניגש המנהל אל 'חבר משה' והציע לו את התפקיד. אך ר' חיים משה לא הסכים לקבל את התפקיד, "טוב לי בעבודתי עכשיו ואני לא רוצה את

הקידום" המנהל לא היה רגיל לשמוע "לא" והוא אפילו קצת כעס. נותנים לבנאדם תפקיד טוב, הוא מתאים, ריווחי בשבילו, ויש לו ילדים לרוב, והוא מתעקש. ור' חיים משה בשלו. למחרת הגיע מנהל העבודה לבית הכנסת במאה שערים ששם התפלל ר' חיים משה ודיבר עם ידידיו ומכריו של ה'חבר משה' שידברו איתו שיואיל לקבל את הקידום. חבריו החלו לוחצים עליו עד שהסביר את התנגדותו, "בעבודת 'מגיש הלבנים' עבדתי באופן דיגיע כפיך, רק הידים היו עסוקות בעבודה, אבל הראש היה פנוי בשביל מה שצריך, בתפקיד החשוב יותר, ארוויח יותר, אך אצטרך להשקיע גם את ראשי בעבודה" התועד על זה באריכות, שיגיעת הראש צריכה להיות שמורה לתורה ועבודה.

הטלפון הראשון

באחת השנים עבר ניתוח קשה, הטלפון הראשון שלו כאשר התאושש מהניתוח לא היה למשפחתו (זה היה הטלפון השני), אלא להרה"ח ר' יואל רוזן מנהל הישיבה, שתמה כיצד הוא מתקשר אליו והרי הוא צריך לעבור היום ניתוח - "ב"ה כבר התאוששתי מהניתוח, אך אנא אמור לי האם תלמיד פלוני היה היום בסדר חסידות?" הרב רוזן ניגש לאותו תלמיד ואמר לו: "דע לך, הרב מייזליש בקושי התאושש מהניתוח והטלפון הראשון שהלו היה לא למשפחתו אלא אליי, לשאול בקשר אליך. דע את גודל האחריות שלך". והדברים כמוכן פעלו פעולתם.

לאהוב את געציל

מתוך 'התועדות חסידותית' מאת הרב גינזבורג ב'בית משיח'

את הסיפור הבא שמעתי מפי המשפיע הרה"ח ר' אברהם בן ציון ע"ה מייזליש, ששמע זאת בילדותו מפי הגה"ח ר' אברהם חיים נאה, שסיפר ברבים מה ששמע בצעירותו: בעיירה קטנה התגורר יהודי בשם געציל. תושבי העיירה השתדלו שלא להיות בקרבתו. הוא היה נחשב "פגע רע", אשר מי שנפגע ממנו אין תרופה למכתו. עד לפני זמן לא רב היה אותו יהודי עני ואביון, אך לפתע התעשר בין לילה, איש לא ידע כיצד. מאז החל לנהוג בבחינת "עבד כי ימלוך". הוא רצה לראות את כולם נכנעים וכורעים ברכ לפניו. ככל שגדל עושרו כך גדלה חוצפתו ועזות פניו.

הוא היה מסתובב בשוק כאילו היה המושל המקומי, ומביט סביבו בשחצנות ובהרגשה שהכל שייך לו. כשהוא נכנס לחנות ולקח מבלי לשלם על משהו שמצא חן בעיניו, ידע בעל החנות לומר "חבל על דאבדין"; שהרי הכל מגיע לו וכולם חייבים לו. כשמישהו ניסה לפנות אליו ולבקש ממנו לשלם, הגיב בגאווה לא מוסתרת: "דע לך שאני געציל. אין לי שום דבר נגדך, אבל אני געציל".

אין גם שום סיכוי לקרוא לו לדין ולמשפט, כי כולם פוחדים ורועדים ממנו והקרב

אבוד מראש.

אם כל זה לא הספיק, היה געציל מגיע כל שבת לבית הכנסת. יושב לו במזרח, ודורש לעצמו את העליה לתורה החשובה ביותר, "מפטיר". כמובן שהוא היה מקבל זאת ללא עוררין.

יום אחד מצאו תושבי העיירה היהודים רב לעיירתם. היה זה לאחר חיפושים ממושכים בניסיון למצוא רב מתאים, מצאו סוף סוף "א חסידישער רב". יהודי חסיד, תלמיד חכם גדול, ירא שמיים ובעל מדות טובות.

ימים אחדים אחרי שהגיע הרב וקבע בעיירה את ביתו, הגיע למקום יהודי נוסף בלתי מוכר, עמד במרכז השוק וניסה למכור את תוצרתו לעוברים ושבים. לפתע עברה השמועה בשוק מפה לאוזן: געציל מגיע!

היו שסגרו את החנויות, היו שהחביאו את הדברים הטובים, היו שנאנחו וניסו להצטנע עם סחורתם. כולם חיכו לעבור את החוויה הלא נעימה ולהיות אחריה. אותו יהודי אורח לרגע, לא ידע דבר על מהותו של געציל. הוא המשיך לעמוד במרכז השוק והכריז על תוצרתו הטובה בקולי קולות.

געציל מגיע, מסתובב בשוק כשידיו מאחורי גבו, מביט בשחצנות על כולם, ועיניו צדות כמובן אותו יהודי חדש. הוא ניגש לדוכנו, ולקח לעצמו כמובן את הסחורה המשובחת ביותר. המוכר היה שמח וטוב לב, שכן בטוח היה שעתה הוא עומד לקבל תמורה נאה לתוצרתו, אך מה התפלא לראות את האדון הנכבד פולט "יפה מאד", והולך לו לדרכו בלי להראות שום סימן שהוא מתכוון לשלם.

"רגע, רבי יהודי", ניסה בהיסוס לפנות אל העשיר, "הרי עדיין לא שילמתם". געציל אפילו לא הגיב. הוא צעד לו בשאננות.

הסוחר, לא האמין למראה עיניו, ניסה שוב לקרוא לו: "רגע, אדוני, זה לא ייתכן. אתה חייב לשלם. אינני נותן סחורה בהקפה. אני צריך את הכסף". אך געציל חייך באדישות והלך לו לדרכו.

אותו יהודי ניסה לעצור אותו ולחסום את דרכו, אך הוא ניער אותו מעל פניו כאילו היה זבוב טרדן: "אם אינך יודע עד עתה מה שיודעים כולם, הגיע הזמן שתדע זאת מעכשיו. אני געציל ואינני מתכוון לשלם מאומה עבור הסחורה העלובה שלך".

כל צעקותיו של הסוחר היו לריק. הוא לא שעה לסובבים אותו שאמרו לו כי נפל בפח ואין שום סיכוי להוציא מגעציל אף פרוטה שחוקה. הוא רץ אפוא אל הרב המקומי החדש כדי לקרוא את געציל לדין תורה.

הרב, שגם הוא היה חדש בעיירה, ומעלליו של געציל עדיין לא נודעו לו, שלח את שמש בית הדין לקרוא לגעציל לדין תורה. השמש ניסה להסביר לרב כי לשווא כל המאמצים. אין שום סיכוי שגעציל ייענה להזמנה ויבוא לדין, אך הרב סירב לקבל את

הטיעונים. ישנו ציווי לדיין "לא תגורו מפני איש", ואין מי שיכול לומר אינני רוצה לבוא לדין תורה.

השמש, יהודי פשוט, אין לו ברירה, קיים את אשר נצטווה. הוא ניגש בפיק ברכיים לגעציל והודיע לו כי הרב מזמין אותו לדין תורה. התגובה החצופה לא הייתה שונה מן המצופה: "אתה יכול לומר לרב שכנראה הוא חדש בעיר ואינו יודע מי הוא געציל. בכל אופן אני געציל ואינני מתכוון לבוא אליו".

הרב נרעש ונדהם. הוא ניסה להתייעץ עם פרנסי הקהילה האם שייך לנקוט אמצעים נגד הסורר, אבל כולם אמרו לו שאינם יכולים לעשות דבר נגד געציל. מסוכן להתחיל אתו. הם הציעו לפצות במשהו את הסוחר שנפגע ולגמור את הפרשה לפני שהיא תסתיים בצורה גרועה בהרבה.

הסוחר הבין את המצב, קיבל את הפיצוי החלקי שנתנו לו הפרנסים והלך לו לדרכו. הרב ראה בצער שאינו מסוגל לעשות דבר בנושא, כשאיש מפרנסי הקהל אינו מוכן לשתף עמו פעולה. הוא נותר נרעש ונדהם, כשהוא שוקל בדעתו אם מותר לו להמשיך ולשמש כרב במקום שעה שדברים כאלו מתרחשים בקהילתו.

הגיע יום השבת, וגעציל, כאילו לא ארע דבר, הגיע כמנהגו לבית הכנסת והזכיר לגבאי את העליה "שלו". אלא שכאן התערב הרב והורה לגבאי שלא לתת שום עליה לתורה לאותו חצוף. הגבאי ניסה להסביר לרב כי הוא משחק באש, אבל הרב נותר איתן בדעתו וציווה עליו במפגיע לנהוג בדיוק כפי שאמר.

געציל ראה שהרב מנסה לעמוד בדרכו, והוא התכוון לרמוס אותו כדרכו. הוא ניגש ממקומו בצעדים מהירים אל בימת הקריאה, וכבר אחז את "עצי החיים" של ספר התורה, כשהוא בטוח שאיש לא יהין לעמוד נגדו. אך הרב לא וויתר. הוא עלה בצעדים תקיפים על הבימה ולעיני כל עם ועדה סטר לגעציל על פניו, באמרו: "חצוף, לא קראו לך, לך מכאן!"

געציל נבהל מעוצמת התגובה. עם כל חוצפתו, לא מצא עוז בנפשו להרים יד על הרב לעיני כולם. הוא ירד אפוא מהבימה, ויצא במהירות מבית הכנסת, כועס ומבויש, כשהוא צועק: "אתם עוד תראו מי הוא געציל. עוד תתחרטו על מעשיכם".

במוצאי שבת נערכה אסיפה דחופה בין פרנסי הקהילה. היה ברור שגעציל לא יבליג, והוא הרי מסוגל לכל דבר. הוחלט למנות שני שומרים שישמרו יומם ולילה על הרב ועל ביתו.

ביום ראשון בבוקר הגיעה כרכרה לביתו של הרב, ממנה ירדו שני אנשים שנכנסו אליו ובקשתם בפיהם: בכפר סמוך נולד תינוק למזל טוב, והם באו לבקש את הרב, שהיה גם מוהל מומחה, לבוא ולהכניסו בבריתו של אברהם אבינו. הם אף הביאו עימם כרכרה מוכנה לנסיעה מיידית לכפר.

הרב הסכים מיד, כמובן. אסף את חפציו ויצא לדרך כשעמו שני מלוויו. מיד יצאה הכרכרה לדרך. זמן קצר לאחר שיצאו אל מחוץ לעיירה, ראו לחרדתם כי העגלון הסיט לפתע את הכרכרה מדרך המלך לכיוון היער והחל לדהור במהירות הרחק מדרך המלך. הכול הבינו כי כלתה אליהם הרעה, ואין זה אלא מזימה של געציל חורש הרעות. ואכן, לא חלף זמן רב, ומרחוק נראתה כרכרתו של געציל מתקרבת. השומרים פנו אל הרב, כשהם מלאים פחד וחרדה: "רבינו, מה יהיה? נפלנו בידיו של געציל. מה עושים עכשיו?"

הרב לא הראה אף סימן של דאגה. הוא ישב במקומו, רגוע ושלו, מכונס בעצמו ופניו זוהרות. שלוותו של הרב הרגיעה קצת גם את השומרים, למרות שלא הבינו מאין וכיצד תבוא הישועה. הם ראו שאין טעם להילחם, שכן מספר רב מאנשיו של געציל כבר נראו עומדים במקום ומצפים לבואם. המלווים חיכו לבאות בלב כבד.

געציל הגיע עד הכרכרה שעצרה לפניו ביראת כבוד, ועלה אליה. הוא הגיע אל הרב, ובניגוד לכל הציפיות, פנה אליו ברכות: "רבינו, לך אינני מתכונן לעשות כל רע, אולם אלו המלווים שלך באו להתגרות בי. להם אני רוצה להראות מי הוא געציל".

"לאט לך", אמר לו הרב, "אל לך לפגוע באף אחד".

"נו, אם כבוד הרב אומר, לא אעשה גם להם מאומה", אומר געציל. "סליחה, רבי, על שעייכבנו אותך ועל העגמת נפש שגרמנו לך. רציתי להביע את שמחתי בהזדמנות זו על שבאת לכהן כרב בעיירתנו".

געציל נפרד מהרב בלחיצת יד לבבית, חוזר למרכבתו, והורה לעגלון להחזיר את הרב לביתו בכבוד.

השומרים השתאו והתפלאו, לא הצליחו בשום אופן להבין איזה נס ארע כאן לנגד עיניהם. הם שאלו את הרב מה קרה כאן לפתע, ומה השפיע כל כך על געציל לשנות כיוון במאה ושמונים מעלות?

"פשוט מאד", השיב הרב בחיוך, "כשראיתי את שחצנותו של געציל, הבנתי כי מאחורי העור העבה מסתתרת דמות מסכנה מלאה בחוסר בטחון עצמי וחוסר אהבה וחמימות. המעטה הקשוח אינו אלא ניסיון להקרין סמכות ועוצמה חיצונית שחסרים לו כל כך מבפנים. הבנתי כי הפתרון היחיד לבעיית געציל אינו אלא לתת לו הרבה אהבה והרבה חמימות שימסו את הקרח ואת הנוקשות.

"כך אמנם עשיתי, וזה בהחלט לא היה קל. ישבתי כל הזמן מכונס בתוך עצמי, ועמלתי קשה עם עצמי לעורר בתוך תוכי רגשות אהבה וחמימות לאותו מסכן. עוררתי בלבי רחמים על מצבו, חשבתי על כל מה שגרם לו להיות כזה, והתחלתי לרחם עליו וגם לאהוב אותו באמת.

"תהילה לא-ל, האהבה המסה את הקרח ואת הנוקשות אצלו. וכפי שאומר רבינו הזקן

בתניא על הכתוב 'כמים הפנים אל הפנים, כן לב האדם אל האדם'. שטבע הדברים הוא, כשם שכאשר אדם מביט במים, הרי אותם פנים שבהם הוא מביט אל המים, משתקפים לו חזרה מן המים, 'ככה ממש לב האדם הנאמן באהבתו לאיש אחר, הרי האהבה זו מעוררת אהבה בלב חברו אליו גם כן, להיות אוהבים נאמנים זה לזה, בפרט כשרואה אהבת חברו אליו'.

"ואת התוצאות ראיתם ברוך ה' בעצמכם. כשהצלחתי לפעול בעצמי אהבה אמיתית לאותו יהודי, הרי אפילו געציל הפך להיות האוהב הגדול ביותר שלי. ועתה מצפה לנו העבודה לתרגם זאת למעשים לא רק בבחינת "סור מרע", אלא גם ב"ועשה טוב", להביא לכך שהוא גם יעשה מעשים טובים לטובת כולם.

הרבי הוא שמש והמשפיע הוא שיעון שמש
(מפי חסידים)



אמרות והדרכות

בין חסיד לגעדז'קע

סיפר פעם מפיו של ר' חיים שאול ברוק, המנהל דישיבת "אחי תמימים" בראשון לציון, על סדר היום ב'פרדס', בישיבה בלוד בימים ההם, "בבוקר היו קמים מוקדם מאוד, לערך שעה קודם הסדר, בסביבות שש, כדי להספיק לרוץ לטבול במקוה שהיה ברמלה. המקווה ברמלה היה קר בצורה נוראית, היה קשה מאוד להכנס למים, ור' שלמה חיים הורה, "לא לטבול יותר משלוש טבילות ולצאת החוצה".

אחרי הטבילה היו רצים חזרה לישיבה כדי להספיק את הסדר חסידות, אחר התפללו באריכות ובעבודה עד שסדר נגלה היה מתקרב, קפצו לחדר אוכל לחיות את הגוף 'מוצאים משהו מכניסים לפה' אפעס פרי, תה או אפילו כוס מים בשעת הדחק היו גם מספיקים להחיות את הגוף ומיד רצו לזאל לסדר, זה לא הפריע. מנחה, ארוחת צהרים, גם אז לא השקיעו באכילה, אתכפיא. לא הוסיפו מלח לאוכל, 'מילא אוכל, ועוד להנות?!' היה מופרך לאכול עד הסוף - 'לנגב' את הצלחת, תמיד השאירו קצת בצד, ככה התמימים היו מדקדקים בעצמם בכל הענינים החסידיים, בלילה, קרי"ש שעהמ"ט בעבודה, חשבון הנפש ולפעמים גם דמעה או שניים" ר' חיים שאול היה אז אומר, "ככה מגדלים געדז'קע! [=אליל] ישות! ואם ה' עוזר והבחור קצת לא חש בטוב, לא מסוגל ללמוד, בקושי להתפלל, הראש כואב, אין ריכוז ואז הוא שוכב במיטה, פותח ליקוטי דיבורים של הרבי הקודם וקורא, ככה נהיים חסידים!"

מה בין ר' שלמה חיים לר' חיים שאול?

דוגמה להבדל בין ר' שלמה חיים לבין ר' חיים שאול סיפר: "הייתה תקופה שהיה מחסור חמור בחומרי גלם בארץ וועד הישיבות שחילק מצרכים לישיבות קיבל אז תרומה גדולה של שימורי בשר שהגיעו מהולנד. כאשר הגיעו ביררו החסידים לדעת מי השוחטים ומה ההשגחה וכו' והתברר שיש בין השוחטים חסידי חב"ד לא מעטים ובכלל מדובר בהשגחה מהודרת, אם כי היא לא הייתה מוכרת. ר' שלמה חיים דיבר על ליבם של התמימים שאין ראוי לאכול זאת משום שזה לא פחות ואף יותר מאתכפיא, אלא א"כ מישהו נזקק לזה לבריאותו, ואולם ר' שואל היה אוכל זאת. ניגש אליו אחד התמימים ושאל האם הוא יכול לאכול או לא, ענה לו ר' שואל: "מה מפחיד אותך יותר? התאוה או הגאוה?.." [אם אתה חושש מתאוות, אל תאכל, אבל אם אתה חושש מהישות תאכל, שלא יכנס לך גאוה שאתה כזה חסיד שלא אוכל]

לא חייבים להבין למה

בליובאוויטש לא היה מושג שכזה 'להתנגב אחר הטבילה', וזאת משום דברי הזוהר הקדוש 'לא להוריד מהגוף המים של המקוה - שהם מים קדושים'. אצל חסידים, בשישים שבעים שנה האחרונות, נחשבה התנגבות אחר הטבילה לגועל נפש וגסות, עד כדי כך שאברכים צעירים שזה עתה התחתנו או בחורים שהחלו 'פתאום' להתנגב

זכו בזה לתואר 'בעל'בוס'.

עד מרחשון תשמ"ג. עד שהרבי דיבר באותה שיחה דקות ארוכות על חוסר הצורך לנגב את אצבעות הרגלים לאחר הטבילה אף שבגמרא כתוב שזה קשה לעיוורון, וסיכם - בצטטו כמה מקורות - שאת הגוף, בשונה מאצבעות הרגלים, יש לנגב 'עם מגבת' ('ועיקר - מעשה רב שמתנגבים אחר הטבילה") ואם מישהו רוצה להשאיר עליו את קדושת מי המקוה יכול להשאיר מקום בלתי מנוגב והקדושה תתפשט על הגוף כולו. (התוועדות תשמ"ג ח"א א עמ' 384)

היו כאלה 'קלוגער'ס' [חכמולוגים] שניסו להסביר ולתרץ את דברי הרבי, רח"ל, "מאחר ויש מקורבים בקהל ובאזור" טענו אותם קלוגער'ס, "דיבר הרבי שיש להתנגב אחר הטבילה כדי שלא ירע בעיניהם של האנשים הנורמליים ענין המקוה והנהגות ההגיינה בליובאוויטש ולא יטבלו כלל, ומי יודע, אולי זה יכול אפילו להרחיק אותם מחסידות..." "אבל שלא נטעה!" היה זועק, "לא מתרצים ומלבישים בשכל דברים של הרבי, הרבי אומר, כך צריך להיות!" מאז הפכה המגבת לענין חסידי.

בהקשר לזה המשיך וסיפר, "באותה תקופה שאחרי אמירת השיחה הייתי בכפר חב"ד, פעם אחת, בדרכי למקוה בלי מגבת [בעוונותיי], שמעתי קריאה "אברהם אברהם" זה היה ר' מענדל שקרא לי 'והזהיר' אותי שר' בערקע חן באזור, בדיוק נכנס רגע לשירותים, ואם הוא יראה אותי בלי מגבת בדרך למקוה אני עלול לקבל 'על הראש' ואף ר' בערקע היה מסוגל לכנות אותי 'נפרד' שה"י על שאינני מקיים את דברי הרבי!, מכאן למדתי שאין שום משחקים, תירוצים, שקלא וטריא, כלום. כשהרבי אומר משהו הרי זה קודש קדשים"

פרא אדם

פעם, באחת ההתוועדות, עצר פתאום ר' מענדל ושאל, "מי פה חסיד?" הרים את אצבעו והתחיל לעבור אחד אחד, "אתה לא, ואתה לא..". כך אמר על כולם והסביר, "חסיד הוא כזה שלא מסוגל להיכנס למיטה אפילו קצת אם הוא לא סיים חת"ת [זה היה עוד לפני שהרבי תיקן את לימוד הרמב"ם] אפילו בפרשת בשלח עם הרש"י הארוך הוא יושב ולומד את החת"ת עד כדי כך שהאף שלו כבר מנשק את השולחן! זה פרא אדם, עושה עד הסוף דבר שאינו שלו, לא לעצמו, אלא של הרבי בלבד"

אל תסריח את הגן עדן

ביום שבת קודש בהתוועדות אחרי התפילה, אחרי שר' שלמה חיים לקח הרבה 'לחיים' אמר שהוא רוצה שהקב"ה יעזור שמישח יבוא ויתגלה ונזכה לראותו בגשמיות, ואם ח"ו לא יזכה לזה ויפטר מן העולם, כשיגיע למעלה "אם ירצו לשלוח אותי לגן עדן, אצעק שאני לא רוצה להיכנס לג"ע כי אם לגהינום, ואסביר לבי"ד של מעלה שאני שרוצה להיכנס מכובס ונקי, הגהינום זה כמו מכבסה שכשיש כתם - המכבסה מנקה,

סבון, מים, שיפשוף פה שיפשוף שם. כך אהיה נקי ויוכל להיכנס לג"ע. והמשיך ואמר: "תדמינו לעצמכם, אם אני אכנס לגן עדן עם ריח כזה מסריח, כל התנאים והצדיקים יאמרו לי: למה באת, להסריח לנו את הגן עדן?!"

דוגמה אישית

חסידי אחד התלונן לפני ר' ראובן דונין שילדיו אינם מתנהגים כראוי והוא רוצה שיגדלו חסידישער'ס. במקום שר' שאובן יענה לו 'תתחיל להיות בעצמך דוגמא חיה לילדך ואז הם יהיו חסידישער'ס' ענה לו [בלשונו ה'זהב']: " כבר ראית חמור שמוליד בן אדם?!" [איך חמור כמוך רוצה להוליד בני אדם חסידישער'ס?] אז פשוט תתנהג בהתאם - טוב, וזה יהווה דוגמה חיה.

התקשרות בדור השביעי

באחת מהשנים שאחרי תשנ"ד התוועד בכפר חב"ד ודיבר בתוקף על הענין של מבצע משיח ובין הדברים אמר: "התקשרות לרבי זה כמו התקשרות בטלפון, לאחרונה עידכנו את המספרים בארץ והוסיפו מספר לקידומת כך שהמספר הפך לבן עשר ספרות. לקח זמן להודיע את זה לכולם ואנשים היו מתקשרים למספר הישן ולא מגיעים לשום מקום, צריך להוסיף מספר בקידומת. ככה ממש זה בהתקשרות לרבי, הרבי הוסיף עוד ענין להתקשרות אליו, מבצע משיח. מי שיגיד "אני מתקשר דרך עשרת המבצעים" לא יגיע לשום מקום. המספר איננו מחובר. הוא עושה נחת לרבי, אבל להתקשרות יש מספר. אין 'חצי מקושר', או שאתה מקושר או שלא"

עובד אלוקים

פעם התוועד בישיבה ודיבר על מעלת התמימים שענינים של אלוקות דורשים מהם עבודה ואמר: "הגלים בלב הים יכולים להגיע לכמה מטרים, אבל אל החוף הם מגיעים קטנים, קצת מלחכים את החול וחוזרים. למה? איפה הגל הגדול שהיה בלב הים? לאן נעלם הכח שלו? כשבחור קם בבוקר הוא בטוח שהוא יכבוש היום את העולם, בפועל הוא לא מגיע לחצי היום עד שמהגל הגדול שלו לא נשאר הרבה, פה הוא פספס, שם הוא איחר. על זה כתוב הפסוק בתהילים "בשׂוֹא גִלְיוֹ אֶתָּה תִּשְׁבַּחֵם" (פט, י) מה יש לשבח? הרי הגל הזה שעכשיו בשיא שלו עוד מעט יתרסק אל החוף. אלא שהקב"ה לא צריך את ההישגים שלך, הוא לא ממלא ווי, הקב"ה רוצה את העבודה שלך, את ההתקדמות, את ההתמודדות. עובד אלוקים.

"אם אני יהיה בלבבך.."

מתוך התועדות יו"ד - י"א שבט ה'תשע"ג בישיבה: "ב'תורת שלום' מובא דו שיח בין חסיד לרבי נ"ע. החסיד שתה 'לחיים' יתר על המידה, ניגש לרבי נ"ע וצעק: "רבי, אני מבקש ממך שתזכור אותי!". [הרבי נ"ע אמר על מקושריו: "אני זוכר אותם יום יום",

וזאת אפילו שסדר יומו של הרבי נ"ע היה עמוס ביותר בכל זאת "מי שמקושר באמת אני זוכר..."

והראיה לזה שרבי זוכר בכל מצב את המקושרים אליו באמת לוקחים מהסיפור שכשהרבי הריי"צ היה בדרך לגלות קאסטרמא וניצל מהגזר דין מוות בג' תמוז תרפ"ז, (הוא הגיע למשרד הכלא כדי לקבל את מסמכי השיחרור, הקצין פתח את התיק שלו ועל הדף העליון היה כתוב פסק דין מוות, ולידו באדום היה כתוב 'מבוטל' בשורה שניה מתחת, 'מאסר עולם' ולידו 'מבוטל' ובשורה מתחת 'עבודה בסיביר' ולידו באדום 'מבוטל', ובשורה האחרונה 'שלוש שנים גלות' ב'קאסטרמא' וזה אושר. והקצין אמר לו מיד שגזר דינו הוא גלות שלוש שנים בקאסטרמא, ויש לו שעתיים לחזור לביתו להתארגן ולחזור לתחנת רכבת בזמן, ושאל לו לברוח כי ידאגו למצוא אותו. הדבר הראשון שעשה כשהגיע לביתו אחרי שאמר שלום לכולם, הוא לשאול "מה שלומם של התאומים של ר' שלמה חיים?" (כשנולדו התאומים היו חסרים במשקלם והייתה זו סכנת חיים), ומה?! הרבי הריי"צ היו לו בקושי שעתיים להתארגן, ושאל בשלומם של התאומים של ר' שלמה חיים. זה מראה שהמקושרים אל הרבי באמת, הרבי זוכר אותם.]

הרבי נ"ע ענה לאותו חסיד: "אם אני יהיה בלבבך, אתה תהיה בראשי". וההוראה אלינו היא, לחשוב תמיד כל היום איך אני יכול לגרום נחת רוח לרבי, ואז ממילא הרבי קשור אלינו וחושב עלינו, זה 'מקושר' לרבי באמת.

משנת תשנ"ד - תשע עשרה שנה כבר לא רואים את הרבי, ולא זכיתם לראות את הרבי, גם לפני ג' תמוז היו כאלו שלא ראו את הרבי, הבחורים בארה"ק וכו', בכל זאת היו מקושרים. גם לנו זה לא אמור להפריע.

חינוך בראש ובראשונה

הייתה פעם אסיפת צוות הישיבה שגרתית לפני התחלת ה'זמן'. היו כאלו מהצוות שלא התאים להם יום מסוים ושעה מסוימת, וכך נדחתה האסיפה מפעם לפעם. כשסוף סוף התאספנו, הוא פתח ו"נתן לכולנו על הראש": מה זאת אומרת שלא מתאים לאחד זמן זה ולשני לא מתאים זמן אחר. וכי יש עניינים אחרים יותר חשובים מהישיבה?! אם אנחנו יש לנו עניינים אחרים יותר חשובים מהישיבה, איך אנו מעזים להיות מחנכים של בחורים? איך אנו באים לחנך רק כבדרך אגב. אם זה כך, אפשר לסגור את הישיבה!

סובב סובב הקולמוס ועל המשפיע הוא מספר, סבור
אני שאני מטהו כרצוני, אך הוא הולך לו על פי דרכו
אל ה'פרדס' בלוד, מטהו אני על צידו והוא לר' שואל
ור' שלמה חיים הוא מתגלגל, לוחץ אני עליו בכל
כוחי והוא חוזר וסובב לסיפוריו של ר' מענדל. ואני
רק מעשה של ראשון לציון באתי לספר.



הוספה

המשפיע שלי

מרשימותיהם של התמימים

ההתוועדויות האחרונות עם התמימים

רשימות שכתבו התמימים יוסף יצחק טורין שי' ומנחם מענדל חורי - מבוגרי הישיבה

התוועדות חג הגאולה יט כסלו תשע"ה

באנו, אנכי, אליהו רטובסקי, אביעד אליהו ודוד שוורץ והר"י הרב ויצהנדלר לשמואל הרופא בשעה 2:30, כשהגענו שכב במיטה ואמר לנו שמרגיש מאד רע [באותו יום היה בבדיקות מיוחדות בהרצליה], הוצאנו את המשקה והמזונות ואמרנו שלא נפריע רק באנו להתוועד. כששמע זאת מיד צבע פניו השתנה וביקש שיקראו ל'אח' שיושיב אותו ליד השולחן. ממש ראיתי במוחש איך כל החיות שלו הייתה מלהיות ביחד ולהתוועד. ערכנו את השולחן. אמר לחיים [כל דבר לקח לו בקושי אבל התעקש לומר לחיים 'ביזן סוף']]. אכתוב ראשי פרקים מההתוועדות:

אמר שלמד היום את המכתב של הרבי מוהרש"ב בתחילת ה"היום יום" והדגיש שני ענינים. קודם כל במכתב המקורי כתוב ש"קרוב הדבר שהיום הזה הוא ראש השנה לדא"ח", אבל הרבי מלך המשיח שליט"א השמיט את המילים "קרוב הדבר", והוסיף שזה משום שדבר שאצל הרבי הוא "בדרך אפשר" - אצל חסיד צריך להיות בוודאות גמורה (וסיפר את המעשה הידוע מהרבי הרי"צ וחותנו הרה"ק ר' אברהם שניאורסאהן). אמר שאם כך - הרי בענין האמונה במשיח, הדבר הוא על אחת כמה וכמה, שהרי אצל הרבי הענין של משיח זה בוודאות גמורה, אז היתכן שאצלנו זה יהיה "בדרך אפשר"??

הענין השני שדיבר עליו: באותה אגרת אומר הרבי רש"ב שחסידות חב"ד "היא היא תורת הבעש"ט". ידוע שיש קשר פלאי ביותר בין הרבי רש"ב להבעש"ט, שהרי בשנת תרנ"ז בשבת פרשת כי תבוא ביקר הרבי רש"ב בגן עדן - בגופו - ושמע שבע תורות מהבעש"ט! (הובא בהיום יום). ענין זה הוא פלאי ביותר. בדרך כלל ה"עולם" מתלהבים מעליית הנשמה שעשה הבעש"ט להיכל משיח. אמנם עליית נשמה זו נמשכה לכל היותר שעה או פחות מזה, וכאן יש לנו עדות ברורה שהרבי רש"ב היה ביחד עם הבעש"ט שבת שלימה! מכאן אנו רואים שיש קשר בלתי רגיל בין הרבי רש"ב לבעש"ט ומכאן מובן מדוע דווקא הרבי רש"ב מדגיש שתורת חסידות חב"ד "היא היא תורת הבעש"ט".

מכל הרביים של החסידות הכללית לא היה אחד שזכה לענין מופלא כזה, אלא דווקא הרבי רש"ב, שהוא אחד מהרביים שגילה עומק חדש בכל חסידות חב"ד וייסד את תומכי תמימים. וזו ההוכחה הכי ברורה שחסידות חב"ד "היא היא תורת הבעש"ט".

אם אירוע מסוג כזה היה במקום אחר, היו עושים מזה 'צימעס' וכאן זה היה בהסתר גדול, לולא זאת שהרבי ריי"צ גילה זאת לנו, איש לא היה יודע מזה.

מכאן עבר לדבר על כל הרביים שבעצם כולם מסתירים עצמם בלבושי הטבע, וכל מה שאנו יודעים זה רק שמץ מנהו מהבלי גבול שבהם.

סיפר: בפעם הראשונה כשהייתי אצל הרבי מלך המשיח שליט"א היה זה בשנת תשכ"א בצ'ארטר הראשון. הגיעו אז 100 חסידים מארץ הקודש והרבי חפץ לקבלם ליחידות בבת אחת בין ר"ה ליו"כ [כמובן תוך כדי דברים סיפר שוב ושוב מאורעות שאירעו באותו תשרי עם ר' חיים שאול ברוק ואמר לנו: אתם צריכים לזכור כל הזמן שאת הישיבה הקים ר' שואל! זה מחייב מאד!].

היו אז רק שלשה ימים שהיו יכולים לעשות זאת ולכן המזכירות ניהלה ענין זה בדייקנות ובהקפדה מרובה בכדי להספיק לקבל את כולם. כל אחד מהאורחים קיבל פתק כחול ובו היה צריך למלא את שמו, משפחתו, מצבו המשפחתי ומספר הילדים ועיסוקו, בכדי להגיש זאת לרבי שליט"א מיד עם הכניסה ליחידות.

כשקיבלתי את הפתק הזה התפלאתי מאד, לצורך מה הרבי צריך פתקים כאלה? בראשי עבר הסיפור הידוע עם ר' שמואל מונקעס ואדמו"ר הזקן לפני המאסר... אם הרבי רבי אז בשביל מה הוא צריך זאת?... כשהעליתי את טענותיי בפני המזכיר ר' לייבל גרונר הוא גער בי בחומרה ואמר "איפה הקבלת עול"? והנה כשנכנסתי ליחידות עם הפתק הכחול ביד, עוד לפני שנכנסתי לחדרו הקדוש, רק עמדתי במפתן הדלת, שאל הרבי אותי לשלומה של רעייתי! לא זו בלבד שלא הגשתי עוד את ה'פתק', אלא רק עמדתי מול פניו הק' והתחיל לדבר איתי על ענייני הפרטיים!

ראיתי אז במוחש שהרביים 'מסתירים' הכל בלבוש הטבע, אבל הם בעצם למעלה מהטבע לגמרי. הרבי מכיר הכרה עצמית כל אחד ואחד מהחסידים והמקושרים באופן הכי מדויק מעל הטבע!

את הכוח הזה של 'בלי גבול' הרביים נותנים גם לתמימים! תמימים צריכים לדעת את הכוחות שהרביים נותנים להם וזה אך ורק על ידי שמירת הסדרים בהקפדה יתירה! זה הכלי לקבל את הכוחות מהרביים. הרבי מלך המשיח דורש מהתמימים לעסוק בענייני משיח, ורואים שלתמימים יש את הכוחות האלו.

משיח זה היסוד של כל הבריאה וממילא של תכלית האדם ואם לתמימים יש את הכוח בענייני משיח פשיטא ופשיטא שצריך לגלות בהם את הכוח בכל הפרטים של תומכי

תמימים ולכל לראש בשמירת הסדרים בדייקנות!

[בקשר לכך שמשיח תכלית הבריאה אמר ווארט ששמע: הראשי תיבות של 'אנו רוצים משיח עכשיו' הוא 'ארמ"ע' שזה הראשי תיבות של 'אש רוח מים עפר', היינו שהציפיה למשיח היא יסוד כל הבריאה כולה].

לחיים תמימים! יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד! שתאחזו ב'קלאמקע' של הרבי שליט"א והעיקר שמירת הסדרים!

התועדות חנוכה ה'תשע"ה

זה היה בחנוכה שנה שעברה, נסענו אני, מ. ביטון, ש. סויסה, ד. שוורץ לבקרו בבית הרפואה שמואל הרופא בבאר יעקב, הבאנו איתנו חנוכיות, סופגניות וחומר לחנוכה, הגענו לחדרו, הבן שלו ישב לידו וסיעד אותו, כשנכנסנו אורו עיניו והוא חיך, התקרבו אליו הוא דיבר מאד בלחש כמעט ללא קול, הוא שאל אותנו מה חדש בישיבה וסיפרנו לו שהשבת אנחנו יוצאים לשבת חופשה לבית ההורים.

ואז הוא התחיל לספר שבתקופה שהוא היה בישיבה היה בחור אחד לא חבדני"ק שלמד בישיבה, ושבת אחת הוא ביקש מר' שלמה חיים ליסוע לביתו (באידיש - צו היים) כי הוא לא כ"כ מוצא את עצמו בישיבה. ענה לו ר' שלמה חיים היים? כי היים חיינו! והסביר הרב מייזליש, הפשט הוא שצריך להישאר בישיבה כי הישיבה והלימודים הם חיינו - זה הבית, ובעומק יותר, גם אם צריך ליסוע הביתה צריך להביא איתך את החיינו - הישיבה והאווירה המיוחדת שלה ולהשפיע אותה גם בבית. הוא סיים את השיחה באומרו שאם נחזור מהבית לישיבה בזמן הוא יתוועד איתנו שוב. בפועל זה השפיע על כולנו. חזרנו ביום ראשון בזמן למעט אחד שקיבל אישור לאחר. ואנחנו עדיין מחכים להתועדות המובטחת בקיום היעוד הקיצו ורננו שוכני עפר והוא בתוכם ובראשם נאו ממש!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

רשימת הת' יוסף יצחק שי' צינאמון

זכרונות מימי הבראשית בישיבה

א. כאשר הגיע לישיבה בפעם הראשונה, כל התמימים מאוד התלהבו. לראות כזו דמות חסידית מדמויות ההוד דהמשפיעים בעבר מליובאוויטש... זה מחזה מיוחד ונדיר.

הרב מייזליש בא לישיבה בפועל רק בשיעור ב' שלי, ולמרות שבעיקרון הוא היה אמור להיות המשפיע של שיעור ג', לפועל מיזגו את השיעורים באותה שנה ושיעור ב' הצטרף לשיעור ג', כך שלמדנו יחד, ולשיעור ב' הייתה שמחה וששון ו(בע)יקר - את המשפיע החסידי

הוא בא בשנה השניה לישיבה במתכונת הנוכחית - ובסוף השנה שלפניה בא להתרשם מהישיבה...

[פעם התוועד ואמר שהוא היה אצל ר' פרץ מוצקין והוא - ר' פרץ התוועד איתם ואמר בבכי אני ראיתי חסידים כמו ר' זלמן וכו' אבל אתם מה ראיתם... וסיים, "מילא אני ראיתי את ר' שלמה חיים ואת ר' שואל אבל אתם מה ראיתם?" אמרנו לו, אנחנו רואים אותך. הוא שתק ולא ענה]

מאותה התוועדות שבא לישיבה התבשל אצלו העניין שיבוא להיות משפיע בישיבה הוא גם רווה נחת רוח רב מהתמימים מרצינותם ומצמאונם.

לפני שבא לישיבה ללמד בפועל הוא בא עוד פעם אבל לא לסתם התוועדות אלא לשבת. מאוד התרגשנו. אני זוכר את ההליכה שלו עם המקל עוד פסיעה ועוד פסיעה. בסיום ההתוועדות בשבת בצהריים הוא חזר לבית שמנהל הישיבה שכר לו לשבת ואני ועוד בחור רצינו להיות איתו עוד. הלכנו איתו לבית ובדרך, בנעימות המשיך לשוחח איתנו. כשבאנו לדירה שלו רצינו למשוך אותו לעוד התוועדות עמנו בביתו אבל הוא במתיקות ובתוקף אמר; טוב לכו חזרה לישיבה. ובזריזות סגר הדלת. כלומר הוא היה חסיד כזה שלא תצליח להתחנף אליו, אפי' לא ב"אחסידישער פארבריינגען". הוא היה אמיתי. בדרך הוא כן התוועד, אך להראות לנו שהתוועדות זה לא סתם אלא זה אמיתי, כך עשה.... דכשאין זה הזמן של התוועדות אז לא.

ב. פורים באותה שנה היה הפורים השני שהתקיים בישיבה ואני זוכר שאחרי מבצעים בלילה של פורים אחר תענית אסתר, מנהל הישיבה הר' יואל חיים רוזן

שי' התקשר אליו ושאל אותו לגבי התוועדות, הוא אמר שכבר מאוחר ולא עושים התוועדות מהרגע להרגע...
אני לא וויתרתי, ואל אף שלא אישר, מעצמי ולבדי באתי לביתו, וכדרך אותם הימים עצרתי טרמפ...
באתי ודפקתי בדלת של ביתו (כל פעם שעוברים אנו היום בשביל המוליך לביתו מתמלאים אנו געגועים) הוא פתח לי ואמרתי לו "הרב היום פורים! באתי להתוועד קצת" אז הוא חייך ושמח, ואמר לי תיכנס. והצביע לי להיכנס לא לסלון אלא למטבח - היה ברור לו שאין זו התוועדות ארוכה.

בכלל הכל אצלו היה מסודר מאוד בבית ובנפש. גם ברוחניות וגם בגשמיות. הוא הוציא מהמקרר מיץ ענבים, ומהמגירה כוסות פלסטיק ומהארון שתי רוגאלאך ומזג לנו לחיים, בירכנו על היין ושתיתי והוא התחיל לספר סיפור: (בזמן שהייתי בקבוצה אצל הרבי, פורים באותה שנה כמדומני חל ביום ה'. ביום ו' כמה דק' לפני הדלקת נרות בארה"ק התקשרתי אליו לאחל לו פורים שמח, הוא שמח מאוד והתחיל לספר שוב את הסיפור הבא:

"הרבי הריי"צ התוועד בפורים ושאל על מה שכתוב "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", ושאל הרבי כיצד יתכן שיהודי ישתה (והרי כמה שישתה זה לא יעזור) - כיצד יהודי בעקבות התבסמות... - יגיע למסקנא שברוך המן וארור מרדכי?! אלא, אומר הרבי הריי"צ - חייב אדם לבסומי בפורים - כלומר שחייב אדם להתבשם מפורים - לקחת את העניין - ד"לא ידע בין" ארור המן לברוך מרדכי - שהוא לא ידע, לא יהיה לו שייכות לעניינים "בין" הארור המן לברוך מרדכי. יהודי צריך לדעת שמרדכי זה מרדכי והמן זה המן ואם זה לא מרדכי, אם זה רק בין ברוך מרדכי זה א ר ר - ה מ נ. את המילים ארור המן הרבי הריי"צ צעק." ככה הסתיים לו הפארבריינגען. בירכתי ויצאתי מהבית הוא ליווה אותי כשיצאתי. כל זה היה בליל פורים במוצאי תענית אסתר.

למחרת ביום הפורים עשינו הרבה מבצעים והידרתי באמירת לחיים. באותה השנה התרתי לעצמי (באישור) להתבשם כפשוטו מפורים וככל שיכולתי הרבתי בתוועדויות וכמובן חטפתי לחיים...

כל הלחיים האלו היו כהכנה ללחיים בהתוועדות הנדירה שהתקיימה בביתו של הר' חלוי"צ גינזבורג המשפיע שלי, ושם כדרך התמימים הצעירים שוב ושוב הרמנו כוסית באמירת לחיים. ומה הופתענו לראות אותו בא עם המקל סבא שלו, גם הוא להתוועדות.

האוירה של פורים.. הוא הביא איתו סוג 'משקה' מיוחד מענבים (לא יין או מיץ, וודקה ממש שעשויה מענבים) ושתינו גם מזה.

וכטוב ליבי ביין נעשיתי ממש שיכור ונעמדתי.

גם לר' מייזליש הגעתי...

הוא ישב בראש השולחן.

כולם בדרגת משקה כזו או אחרת, זה שר וזה רוקד, זה בוכה וההוא מתחבק ומנשק את חבריו, נכנסים שתי בחורים בניגון שיכורים... כמובן שהם באו רק עכשיו כי הם חזרו ממבצעים...

אבל הוא ישב וניגן בשמחה וברצינות... ישב שם גם הבן של ר' זלמן לויין. באותה עת, התחלתי לבכות לו לנשק לו את הזקן ולחבק אותו וכו' וכו'... ואמרתי לו; "הרב! אתה זכית! אתה ראית את החסידים של פעם, אתה ראית את הרבי, הרב! אתה צריך לתת גם הדרכות, הדרכות בעבודת ה' לתמימים. לא מספיק ללמוד... אני רוצה שתדריך אותי... ובכיתי לו... הוא רק ליטף אותי... ונרדמתי על ידו. (מה שקרה איתי אחר כך סיפרו לי... לא זכרתי עד שאמרו לי...)

כעבור שבוע, בישיבה,

הוא קורא לי עם הסימון באצבע והחיוך החביב שלו לשבת מולו. הוא אומר לי; חשבתי שאחרי פורים תבוא ותבקש הדרכה... חיכתי מתי תבוא, רציתי לראות האם אתה באמת רציני או שסתם הייתה התעוררות מהמשקה... אמרתי לו שאחרי הפורים התביישתי נורא... ולכן לא פניתי אליו.

באותה ההזדמנות הוא אמר לי:

דבר ראשון זה תפילה. להתפלל באמת.

ושאל בחיוך מה זה "כי דיליתני"? לא ידעתי... "שעשית אותי דלי" - הוא שאל בחיוך....?

"שרוממת אותי, שהגבהת אותי, זה הפירוש", כך על עצמך, כל יום איזה שהוא קטע מהתפילה מתכוון בו, תתחיל מ"מזמור שיר חנוכת הבית לדוד" ובקטע שתבחר, תתבונן במילים, ולא מעניין אותך איפה המניין אוחז... שם אתה מכוון עד שתראה שאתה כבר יודע את כל הפי' המילות וכך קטע אחר. (מאז אותו פורים הוא התחיל לשים ולתת לי הדרכה...)

יש עוד הרבה סיפורים...

אך כמובן לכתוב חיים זה הרבה זמן, ומס תמר כל התמימים ישלחו משהו... הנקודה בכל הסיפורים הנ"ל היא קצת לטעום מהחוויה במחיצת הר' מייזליש שליט"א. קשה לכתוב עליו ע"ה.

בברכה,

יוסף יצחק צינאמון.

המשפיע שידע

טור אישי | מ. אמיתי

החיוך. את החיוך שלו לא אשכח. ולא את חיוכו הרגיל, הרחב, אלא חיוך אחר. ספק חיוך ספק חציו של חיוך. חיוך של מחנך שידע נפשות תלמידים וידע קשייו של דור. חיוך זה היה שמור לו לעיתים מזומנים של מרדנות נעורים, בעת שדבר מה מהנהגתו איתנו לא עלה בקנה אחד עם 'דעותינו' הצעירות והיינו מעיזים לומר בפניו את שיטתנו, או אז היה מניח ידו על כתף העומד לפניו, מחייך את חצי חיוך השמור לו כאומר "ידעתי בני ידעתי" ומשיב במשל או סיפור.

אותו חיוך היה מבצבץ לעיתים גם בשיחות האיטיות איתו. מידי פעם היה קורא אחד מתלמידי כיתתו לשיחה אישית, שואל, מתעניין, מקשיב ומסייע. זכורה לי הפעם אשר נקראתי אליו לאחר מעשה של 'מרדנות נעורים' אשר עוללתי ובגינה אף נשלחת מהשיעור, התיישבתי מולו, הוא חייך את חצי החיוך, שם ידו על ידי ואמר לי "אני רוצה לשמוע אותך" התחלתי מתרץ ומסביר את מעשי, אך עד מהרה חדלתי, הבנתי עד מה עלובים היו דברי. כל מילת תוכחה שלו הייתה מיותרת.

תמונה חקוקה במוחי. הוא יושב בסופה של התוועדות פעילה במיוחד. לצידו שני תמימים מה'פחות חסידיים' והוא אווז בדיהם ומרעיף עליהם דברים מלב אל לב. כמו נחלי אהבה נובעים ממנו, מציפים את ליבות הנערים. גורמת להם להשתנות.

הוא חיבר ארץ ושמים. הוא מתפארתו של דור עמל, מאנשי הברזל שחישלו ועבדו על נפשם, ותלמידיו לעת זיקנותו - מדורנו אנו. הוא הקפיד על משמעת תקיפה, שמירת הסדרים שלנו עמדה בראש מעיניו, שיעור היה שיעור, אך עם זאת היה מקבל, מבין, ואפילו קצת זורם. הוא הטיב להתחבר עם ה'שובבים' שבחבורה, עד שאחד מהם הציע לקחת אותו לסיבוב על אופנוע..

שח לי חברי לספסל הלימודים זאב דרימר: "פעם אחת הוא הזמין אותנו להתוועדות בביתו, התחלנו להתועד, היה מצב טוב, ואחרי הרבה לחיים הוא אומר, "אני קצת מרחם על התמימים היום, כדי שיקומו ביום שישי לחסידות עושים מבצע מביאים 'קורנפלוס וחלב' שיהיה חשק, ממתי היו דברים כאלה?" אני נזעקתי להגן על כבודנו, "מה החכמה, אתם ראיתם ושמעתם, אנחנו לא! גדלנו בהעלם והסתר, לכם היה גילויים, היה לכם קל." הרב הביט בי ושתק, רק חייך את חיוכו השמור לו. התבונן."

ר' אברהם היה משיחיסט. משיחיסט עוד הרבה לפני שנות הנפלאות עדות לכך אנן למדים מהסיפור הבא: ר' אברהם סיפר לנו בהתוועדות בביתו איך לימד אותו ר'

אברהם פאריז את האופן המתאים לכתיבת פ"נ לרבי שליט"א: "היה זה בשלהי שנת ה'תשי"ב, פחות משנה וחצי מקבלת הנשיאות של הרבי באופן רשמי. הגעתי במיוחד לביתו בפתח-תקווה כדי לקבל בהשאלה ספר חסידות, אותו הייתי צריך באותו זמן אותם היה ניתן להשיג רק אצלו"

"אחרי שנתן לי את הספר, פנה אליי ר' אברהם בשאלה מפתיעה "אמור לי, כיצד אתה כותב פ"נ לרבי?" כשהשבתי לו שאני כותב "לכבוד קדושת אדמו"ר שליט"א", חייך ר' אברהם וסימן לי להתלוות אליו לחדרו, שם על השולחן, היה מונח דף שר' אברהם הרשה לי לראות רק את קצהו העליון, בו התנוסס הכיתוב "לכבוד קדושת אדמו"ר מלך המשיח שליט"א"

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שירוה נחת מחסידיו ומקושריו

ומבניו תלמידי התמימים בפרט

ויוליכנו קוממיות לארצנו

תיכף ומיד ממש

*

לזכות

תלמידי התמימים

דישיבת תות"ל ראשון לציון

להצלחה בגו"ר

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד